

බිමතින් ගෙදර ආ පුතා

දැන් පාවිල් ගේ පියා මිය ගොස් සති දෙකක් පමණ ගත වී තිබේ. ඒවා ඉරිපා දිනයකි. ඒවා පාවිල් නිවසට ආවේ කටගොන්නක් බි ගෙනයි. වැනි වැනි ගෙට ගොඩවූ ඔහු සාලයේ මුල්කොට මේසයට සේන්ද්‍ර විය.

මුළු වර යොදා තම මට් මෙලවූ අතින් මේසයට පහර දුන් පාවිල් "කෝ... කෑම..." කියමින් සිය මට්ට කෑගසුවේය. ඔහුගේ ඉරියව් සහ මීටිඉලියෙන් මේසයට පහර දුන් ආකාරය සිහිගැන්වූයේ මයිකල් වෙර් වි වූ විට ක්‍රියා කරන ආකාරයයි.

අම්මා පාවිල් දෙසට ගමන් කළාය. තම දොඩාබර පුතු ලෙස පසසකින් ගිදුගත් ඇ ඔහු කර වටා අතක් යවා ඔහුගේ හිස තම ලයට තුරුළු කර ගත්තාය. තම දෙඅත් මවගේ දෙදර මත තැබූ පාවිල් ඇය පසසට තදබු කළේය.

"අම්මා... ඉක්මනට ... කෝ මගේ කෑම එක ?" යැයි හැටහන් කෑ ගැසුවේය.

"මෝඩි කොල්ලා... උමේ මොහේල් තරක් වි ගෙන එනවද?" මව දුක්මසු එනගත් ඉතා ආදරණීය ස්වරයෙන් ඇසුවාය.

රිද්මයකටයි. ඒ අතර තම ආදරණීය පුතු අමතා....

"උඹ මොකද මගේ පුතේ බිට්ටේ ? .. උඹට එහෙම ගොකර ඉන්න තිබුණා.." යැයි සිහින් ආදරණීය හඬකින් පැවසුවාය.

පාවිල්ට වමෙන් යන්න ඔන්න මෙන් වාගේ දැනිණ. ඕක්... ඕක්... හඬක් තනමින් ඔක්කාරය කරන්නට දුගලක තම ආදරණීය පුතු දෙස අම්මා අනුකම්පාවෙන් බලා සිටියාය. අනතුරුව ඔහුව වන්නත් කරගෙන ඇද ලෙටට රැගෙන ආ ඇය තම පුතු තිත්දට දැමුවාය.

ඒ ඕඩිකොලොන් තැවරය රෙදි කැබැල්ලක් ඔහුගේ සුදුසෙලි වි හිස තලල මතට දැමීමෙන් පසුවයි. ඊක වෙලාවකින් තරමක් වෙර් ගිදුන බවක් පාවිල්ට දැනුණි. එහෙත් තමා සිටි ඇද පමණක් නොව ඔහු වටා ඇති සියළුම දේවල් වේගයෙන් භ්‍රමණය වන බවක් පාවිල්ට දැනෙන්නට විය. තම ඇති බැර ම උසුලා ගත නොහැකි තරම් බර වලින්, ඉවසිය නොහැකි තරම් තිත්ත අම්මර්

මත්පැන් වල රුස ගැරෙන්නට වෙත කිසිම රසවත් දෙයක් මේ ගම වැසියන් දැන සිටියේ හැකි බව මී නොදිත් දැන සිටියාය. කරුණු එසේ වුවද අම්මා තම ආදරණීය පුතු අමතා මෙසේ පැවසුවාය.

"ඒ වුනට උඹ ඔය දුක ජරාව කවේ හියන්න එපා මගේ පුතේ.. උමේ අප්පා උඹලා දෙන්නටම හරියන්න බිට්ටෙන් බා.. උන්දෑ මට දුන්න දස වදේ මදිදි? මගේ පුතන් අම්මට වදයක් වෙන්නද හදන්නේ.. කෑ තේද?"

පාවිල් මෘදු එහෙත් හේකි හට්ට සවන් දුන් මවගේ හේ සිත අතීතයට ඇදුගත් ඉබේටමය. සිය පියා විචන්ව සිටි කාලය පුරාම අම්මා හිටියේ කැපී පෙනෙන චරිතයක් නොවීය. ඒ කාලේ ඇය ඉතා හිත්තම බිඳුකාවක් රහ දැක්වූයේ නොවී වෙළේ ඔහුගෙන් යුටි බැරට ලබන්නට වේදෝයි යන සැකයකින් පෙරදැර කරගෙනය.

තම පියා මග හරින්නට සිය කල පාවිල් එකල හිටියේ සිටියේ ඉතා කලතුරුකිනි. ඒ හිසාම පසුකාලීනව තම ආදරණීය මව මුණාගැසුණද ඉතා අඩුවෙනි.

දැන්... ඔහුගේ වෙර් ගිදි ගොසිණි. පාවිල් සිය මව දෙස ඇසී සිය නොහොල්ලා බලා සිටියේය. ඇය සැහෙන්න උස කාන්තාවකි. තරමක් ඉදිරියට හැමුරු වූ පිට කොන්දකින් යුක්ත වූවාය.

ඇයගේ තරබාරු ශරීරය ඉදිම නඩියි වි තිබුනේ වසර ගණනාවක් ගේ දොර වැඩට වෙනසකින් සහ සිය ස්වාභාවයේ තාබන පීඩන වලට හොදුරු වීම හේතුවෙනි.

ඇය එනා මෙනා ඇවිද්දේ කිසිවෙකුටත් නො ඇසෙන තරම් හිත්තමතාවයක් ඇතිවය. පැන්නකට ඇලවී යන ගමන් විලාසය පෙන්වම කෑල් හරියට යෑමක හැටියෙන් වැළකීමට මෙන් කල ගමන් ඉරියව්වකි. ඇයගේ පුළුල් ඕවලාකාර මුහුණු තරමක් තඩියි වි තිබුණා අතර එහෙමෙන් මෙහෙත් රැලි වැරි ගොසිනි. ඒ මුහුණ ප්‍රකාශයේ කරමින් තිබුණු හද කළු පැහැති ඇස් දෙක අධික ලෙස නෙහෙටුවීමට පත් වූ බවක් පෙන්වමී කෙරිණි.

හරියට ඒ ගමේ බොහෝ ගතකණුන් ගේ දෑස් මෙන් ඒවා අධික වෙහෙසට පත්ව තිබුණි. ඇයගේ දකුණු ඇති බැරට ඉහලින් සහ හද කළු පැහැති තුවාල කැළලකි. ඒ හිසා ඇයගේ ඇතිබැර ම දෙක ඉහලට ඇඹරී තිබූ ආයුරු නොදිත් විදුසාමාන විය.

ඇයගේ දකුණු කණන් වම් කණට වඩා තරමක් ඉහලින් පිහිටා තිබුණේය. ඒ පිහිටීම ඇයට හිතියෙන් හා සන්තුභාසයෙන් ඇතුළුකන් දෙන්නට පුරුදු වූ ගැහැනියකගේ පෙනුමක් එක් කළේය. ඇයගේ සහ කළු හිසෙහි අතරින් පතර අළු පැහැති පැල්ලම් මතුටි තිබුනේ හරියට සැමියාගෙන් ලැබූ පහරකම වලින් ලැබුණු සලකුණ මෙනි.

ඇය මෘදු වූත් වැඩි කැළඹීමක් හැකි වූත් ගති ඇත්තියක මෙන් පෙනුණද .. හෙමින් හෙමින් ඇගේ කම්මුල් දිගේ කැළු බිංදු රූරා වැරෙන්නට පටන් ගත්තේය..

"අම්මා... අඩන්න එපා." පුතා බයාදවූත් මෘදු වූත් හඬකින් ඇයට ආයාචනා කළේය. "මට බොන්න මොනවා හරි දෙන්න"

සැණෙකින් හැකි සිටි ඇ... "මම ශිතල වතුර ටිකක් ගේන්නම" යැයි කියමින් එතැනින් පිට වූවාය. කුසිය සුගන්ධ හිස ඇ වතුර විදුරුවකුන් ගෙන තම පුතාගේ ඇඳ දෙසට ඇදුණාය.

එහෙත් ඒ සුළු මොහොත ඇතුලත පුතු හද හින්දකට වැටී සිටි බව පෙනෙන්නට තිබිණි. ඇඳ පාමුලට පැමිණි අම්මා තම පුතු දෙස මදක් බලා සිටියේ ඉතා යෑමින් හුස්ම ඉහල පහල දමමිනි. ඇගේ දෙඅත් හදින් වෙලිලෙන්නට පටන් ගත්තේය. විදුරු මේ තිබූ වතුර ඉතිරිවන්නට මගන් මෙන්න මෙන් විය.

තම සුරත රැදී වතුර විදුරුව මේසය මත හැබූ ඇ ඇසල බිත්තියේ එල්ලෙන දේව පින්තුරය දෙස බැලුවාය. දේව රූපය ඉදිරියේ දුකින් වැටුණු ඇ හිතට වදවියන්ට යාහිකා කළාය.

ඇදුරුන් පිරිණු බේබුල පිවන හඬ පහලේ පසු වල ගැටෙන හඬත්, යමෙකු කුණුහරුපයක්

තවකෙකුට බැර අඬගසන හඬත් විසින් හිතට රාත්‍රිය සැල වෙයි.

තවකෙක් වෙර් මගේ හිතයක් ගසයි. ගැහැණුන්ගේ හේ උත්කථනණය වූ බොල් කට හඬවල් වාතලය කපාගෙන එයි.

වල්කොලොවී නිවසේ ජීවිතය

මේ අතර කුඩා වල්කොලොවී නිවසේ ජීවිතය ඒකකාරී ලෙස ගලායයි. එහෙත් එය ඉස්සරට වඩා සාමාන්‍ය මෙන්ම බාබා කම්කොටුව වලින්ද තොර වූවකි. එසේම ගමේ අනෙකුත් නිවසේ වල පීචන රටාවට වඩා තරමක් වෙනස් මගක් ගත් එකකි.

මේ නිවස පිහිටා තිබුනේ ගමේ කෙළවරට වන්නට තිබූ වතුරේ බිමට ආසාදන කුඩා පහත් බිමකයි. නිවසේ තුනෙන් එකක්ම පැතිරී තිබුනේ කුසියෙන් එයටම යාබදව තිබූ අම්මාගේ හිදුන කාමරයක් යන කොටසේ දෙසකයි.

අම්මාගේ කාමරය කුසියෙන් වෙන් කෙරුණේ සිලිමේ උසින් හාගයක් පමණ උසට බැඳී කොට බිත්තියක් මගිනි. නිවසේ අනෙක් අනෙක් දෙකක කොටස පුරා තිබුනේ පහලේ දෙකකින් යුත් හරි හතරැස් කාමරයකි. එහි එක මුල්කොලොවී ගේ ඇඳයි. එයට ඉදිරියෙන් කුඩා මේසයක් සහ පුටු දෙකක් විය.

තව බොහෝ කිහිපයකුත් කුඩා විදුරුවකින් වැසුණු කනප්පුවකුත් එහි තිබූ බඩු හාණිදා අතර විය. ඊට අමතරව මුළු නිවසටම ගෘහ භාණ්ඩ ලෙස තිබුනේ බිත්ති මරලෝසුවක්, රෙදි දමන විදුරුක පෙට්ටියක් සහ කුඩා සුරුළු දෙකක් පමණි.

පාවිල් ද ගමේ අනෙකුත් තරුණයින්ට බෙහෙවින් සමාන වූ දිවියක් ගත කරන්නට උත්සාහ ගත්තේය. එමෙන්ම හාබර වයසේ තරුණයන් කලසුතු දේවල් පමණක්ම කරන්නට ඔහු ද පසුබට නොවීය.

ඔහු ඔහුගේම යැයි කියා අකෝඩියන් එකක් ගත්තේය. ඉදිරි පස කැඳ දැමී කම්සයක් මිලදී ගත්තේය.

හද පැහැති රිසි පටියක්, දක්වා උස සපත්තු යෝඩුවක් සහ අත් දෙකින් කමමේ ගම හමා යාහැකි වේලකුත් ද ඔහුගේ ජීවිතවට ගත් දේවල් අතර විය.

බාහිර පෙනුමෙන් හා ක්විතාකාරවත් වලින් පාවිල් ගේත් සම වයසේ වූ අතින් තරුණයන්ගේ අතර කිසිදු වෙනස් කමක් දක්නට ලැබුනේ නැත. ඔහු සැන්දෑ සාදා වලට සහනාති වුවේය. "පොල්කාල ලෙස ලකොඩිරිල්" හරහාගෙන් ඉගෙන ගත්තේය.

සෙහසුරාභා ඉරිපා සහ අනෙකුත් නිවාඩු දිනවල පාවිල් වැනි වැනි ගෙදර ආවේ මත් පැන් පානය කිරීමේ ප්‍රතිඵලයක් වශයෙනි.

ඔහු හැම විටම මත්පැන් බිමේ පුතිවිපාක වලින් බැර කෑවේය.

පසුදා උදේ ඇඳෙත් ගැහිටින වෙලාව වන විට පාවිල් ගේ හිස සකාගේ කම්මල මෙන් විය.

එවන් උදසහන අධික හිසේ කැක්කුමක් පාවිල් ගේ හිස පුපුරු ගහන්නට ගත්තේය. බඩේ ඇවිල්ල ඉවසන්නට බැර තරම් විය.

පදමට මත්පැන් පානය කල දිනකට පසුදා උදසහනට ඔහුගේ මුහුණ වෙහෙස මෙන් ප්‍රබෝධමත් නොවීය. එවන් දිනක ඔහුගේ මුහුණ සුදු මැලී වි හිස අතර එය පාවිල්ගේ මුහුණට ලේ කලකුක් හැකි ඒකකාරී පෙනුමක් එක්කළේය.

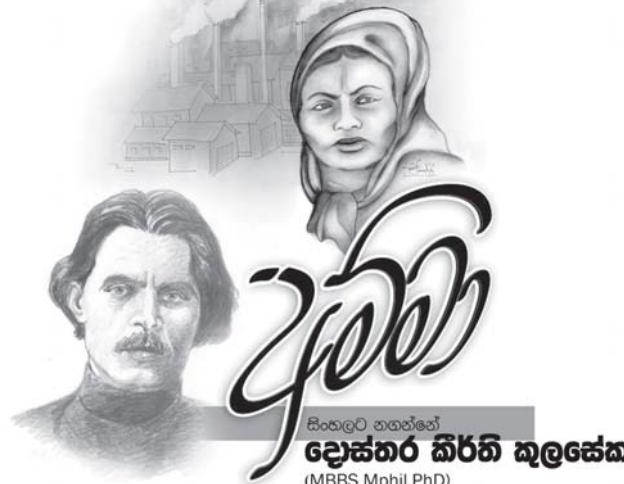
මෙවැනි එක් උදසහන අම්මා පාවිල්ට සුපුරුදු ආදරය හඬින් ඇමතුවාය.

"මගේ පුතේ... කොහොමද ඊයේ උඹ නොදිත් විනෝද වුනාද.. ?"

"මොන සිසුසුදු අම්මා ? හරියට අඹු සොහොනක ඉන්නවා වගේ .. හැම එකම මැඩින් වගේ වැඩ"

මතු සම්බන්ධයි

මක්කිම් ගෝර්කි ගේ මහා නවකතාව

සිංහලට හඟන්ගේ **ද්‍රෝණි** ක්‍රමයකින් **ද්‍රෝණි ක්‍රමයකින්** (MBBS Mphil PhD) **උ වෙරේච් විශ්ව විද්‍යාලයේ කවිකාවර්ණ සහ බෙත්සියෝ මුලික වෝහලේ වෛද්‍ය නිලධාරී.**

සුමිත් පෙරේරා ගේ සිතුවමින්

එසේ අසමිත්ම ඇය තම පුතාගේ හිස තම ලය වෙත ලෙකර ගන්නට උත්සාහ කලාය.

"ඇ ඉඳුලා මම බොහෝ වරක්ම ගෙවෙයි සුරුටුත් බොහෝ, ලකෝ තාත්තගේ පසියපේ?" තම දිව එහාට මොනට වනමින් පාවිල් මිමිණුවේය.

ඒ පාවිල් වෙර් වි පැමිණි පළමු අවස්ථාවයි. මදාසතර විසින් ඔහුගේ තරුණ සිරුරේ සාරය උරාගෙන තිබුනේ එය තවත් දුර්වල කරවමිනි. එහෙත් ඔහුගේ පියව් සිහිය හැකි කරන්නට තරම් මදාසතර සමත්වී හැකි යෙයකි.

"මට වෙර්ද?... වෙර්ද?" යන ප්‍රශ්නය බමන මගින් සිටි ඔහුගේ හිස තුළ දෝරාකාර දුක්පත්ය..

මවගේ තම හිස අතගාමින් කල ආදරණීය සුරතල් කිරීම ඔහු අපහසුවට පත් කළේය. ඇයගේ දෑස් තිබූ දුක්බර පෙනුම ඔහු තවත් අපහසුවට පත් කළේය. ඔහුට ඉකි ගසා හඬන්නට ඇත්නම් යැයි සිතුවේ තම මවගේ දුක්බර දෑස් ලෙස සිය ගෙන් හැටතුනු ඒ හිමිමෑසයේය.

තම සිහි පැන ගැනුණු මේ ගෝකි හාවිය මග හරවා ගන්නට සිත පාවිල් තමා හොදටම වෙර් වි සිටි බව මවට ඒකතු ගන්නන්ට උත්සාහ කළේය. අම්මා ඔහුගේ අකීකරු කෙහෙරැලි අතරින් තම ඇතැතිලි යැවීමේ යැවීමේ

රුසයක් තම දිවගට දැනෙන බවත් ඔහුට තේරුම් ගන්නට විය.

දිගු ඇස් පෙදි තුලින් තම සැදුරුණිය මවගේ පුළුල් වටකරු මුහුණ දෙස බැලූ පාවිල් මෙසේ සිතන්නට විය.

"බොන්න මම තාම පොඩි වැඩයි වගේ... අනික් එවුන් බොහෝ උන්ට ඉතින් බිහින අමාරුවක් හෑ..හැබැයි මට පුදුම අමාරුවක් දැනෙන්නේ..."

අම්මාගේ අවවාදය

කොහේදෝ ඇතක සිට එන මවගේ මෘදු හඬ හැටහන්නට ඔහු සවනන වැකුණේ ය.

"උඹ කොහොමද මගේ පුතේ මට කරන අඳින්න ගෙනත් දිලා මාව බලා ගන්නේ මෙහෙම බොන්න පටන් ගන්නම?"

පාවිල් තම දෑස් තදින් පියා ගත්තේ මවට සිදිතුරුක් ද සපයමිනි. "මම එතරක් යෑ.. හැම එකම බොහෝ"

අම්මා දිගු සුසුමක් හෙළුවාය. පුතා කියන්නේ ඇත්තය. තැබෑරුම හැරෙන්නට ගමේ උන්ට සතුටු සාමිවියේ යැදීමට හැකි වෙහෙත් හැකි බව ඇය නොදිත් දැන සිටියාය.